

„Srdcervoucí, překvapující, inspirující a obohacující.“

Lori Gottlieb,

autorka knihy *Měla by sis s někým promluvit*

Dobré ráno, Příšero

Pět hrdinských cest za uzdravením

Catherine Gildinerová

Dobré
ráno,
Příšero

Od téže autorky:

Too Close to the Falls

After the Falls

Coming Ashore

Seduction

Dobré ráno, Příšero

Pět hrdinských cest k uzdravení

Catherine Gildiner
GOOD MORNING, MONSTER
Copyright © 2019 by Catherine Gildiner
This translation published by arrangement with Penguin Canada,
a division of Penguin Random House Canada Limited
All rights reserved.
Translation © 2024 by Jarmila Doubravová
Cover desing © 2024 by ITEM, spol. s r. o.
Czech edition © 2024, 2025 (elektronická verze) by NOXI

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
uchovávána v informačních systémech nebo přenášena
v jakékoli formě nebo jakýmkoli způsobem -
elektronicky, mechanicky, fotokopírováním, nahráváním
nebo jiným způsobem - bez předchozího písemného souhlasu
vlastníka autorských práv.

ISBN 978-80-8111-746-6
www.noxi.cz

Věnováno pěti hrdinům této knihy

OBSAH

Poznámka autorky 9

LAURA 11

PETER 87

DANNY 141

ALANA 211

MADELINE 289

Epilog 371

Poděkování 375

POZNÁMKA AUTORKY

RÁDA BYCH VYJÁDŘILA svoje díky pěti pacientům, které v této knize popisuji. Jejich sociální zázemí jsou velmi rozdílná, pocházejí z různých kulturních prostředí, a co je nejdůležitější, mají velmi rozdílné povahy. Laura a Madeline, které stály na protilehlých koncích ekonomického spektra, byly obě ztělesněním kuráže. Danny mi imponoval stoickou náturou, Petr shovívavostí a Alana vytrvalostí. Každý z nich měl hrdinské kvality, po kterých já toužila. Naučila jsem se od nich ohromnou spoustu různých strategií pro zvládání nejrozličnějších situací a tyto získané lekce často využívám. Každý z nich změnil moji psychiku k lepšímu.

Neexistuje větší akt štědrosti než sdílet svůj životní příběh, a já jsem za to všem těmto pacientům nesmírně vděčná. Na oplátku jsem se ze všech sil snažila, abych zachovala jejich anonymitu. Bylo velmi důležité, aby je v popisech nikdo nemohl poznat.

Toto není kniha pro akademickou obec, nýbrž pro širokou veřejnost. I když si přeji, aby kniha byla pro čtenáře především podnětná, zároveň také chci, aby sloužila jako učební nástroj. Zrekonstruovala jsem konverzace s každým pacientem podle poznámek ze sezení. Abych ale jasně vyzdvihla psychologické pravdy, které jsem chtěla objasnit, a abych zakamuflovala identitu pacientů, vytvořila jsem specifické kombinace osob tím, že jsem doplnila detaily z několika jiných svých případů, pokud

jsem měla pocit, že zřetelněji vyjadřují psychologickou podstatu situace. Každý případ byl přetvořen do podoby vyprávění, takže některé detaily jsou zvýrazněné, zatímco jiné jsem kvůli srozumitelnosti vypustila.

Děkuji všem pacientům za to, že se se mnou a s ostatními podělili o svoje bitvy. Myslím, že Peter, hudebník, promluvil všem z duše, když řekl: „Jestli můj příběh pomůže třeba jen jednomu jedinému člověku, který trpí, tak to bude stát za to.“

S vděčností

Catherine Gildinerová

LAURA

Moje srdce není domovem pro zbabělce.

D. ANTOINETTE FOY

OBKLOPENA PITOMCI

TOHO DNE, kdy jsem si otevřela soukromou psychologickou praxi, jsem se samolibě usadila ve své kanceláři. Cítila jsem se dostatečně silná nabytými znalostmi, nacházela jsem uspokojení v pravidlech, která jsem se naučila, a tak jsem se těšila na to, že budu mít pacienty, které dokážu „vyléčit“.

To jsem se ale pořádně spletla.

Naštěstí jsem v té době neměla tušení, jak dokáže být klinická psychologie divoká a chaotická, jinak bych se možná rozhodla pro pouhý výzkum, oblast, v níž bych měla kontrolu nad subjekty a proměnnými. Namísto toho jsem se musela naučit, jak být flexibilní, protože každý týden se ke mně dostávaly nové informace. Toho prvního dne jsem ještě netušila, že psychoterapie neznamená psychologa, který řeší problémy, ale spíš dva lidi sedící týden co týden proti sobě a snažící se dobrat nějakého druhu psychologické pravdy, na kterém by se oba mohli shodnout.

Nikdo mi to neozřejmil víc než Laura Wilkesová, moje první pacientka. Poslal ji ke mně praktický lékař, který do zprávy zapsal: „Ona vám doplní všechny detaily.“ Nevím, kdo byl víc vystrašený, jestli Laura, nebo já. Já se čerstvě přetransformovala ze studentky v džínách a tričku na profesionálku, oděnou do hedvábné halenky a módního kostýmu s vycpávkami hodnými obránce amerického fotbalu, *de rigueur* začátku osmdesátých let. Seděla jsem za svým obrovským mahagonovým stolem a vypadala jako kříženec Anny

Freudové a Joan Crawfordové. Přestože mi bylo teprve něco málo přes dvacet, měla jsem už předčasně prosedivělé vlasy, což mému vzezření dodávalo tolik potřebnou vážnost.

Laura byla vysoká sotva 155 centimetrů, měla postavu připomínající přesýpací hodiny, obrovské mandlové oči a tak plné rty, že kdyby to bylo o třicet let později, podezírala bych ji, že chodí na botox. Na ramena jí spadala hříva blond vlasů s prosvětlenými pramínky a její porcelánová pleť ostře kontrastovala s tmavýma očima. Dokonalý make-up s jasně červenou rtěnkou zvýrazňoval její rysy. Na vysokých podpatcích, v hedvábné halence ušité na míru a černé pouzdrové sukni měla šmrnc.

Řekla, že je jí šestadvacet, je single a pracuje ve velké firmě obchodující s cennými papíry. Začala jako sekretářka, ale byla povýšena do oddělení lidských zdrojů.

Když jsem se jí otázala, jak jí mohu pomoci, Laura dlouho jen seděla a hleděla z okna. Čekala jsem, že mi řekne, co má za problém. Nechala jsem panovat to, čemu se říká terapeutické mlčení – tísnivé ticho, které má za úkol vylákat z pacienta pravdu. Nakonec řekla: „Mám opar.“

Zeptala jsem se: „Opar jako herpes zoster nebo herpes simplex?“

„Ten druh, co chytnete, když se hrabete v nechutnostech.“

„Takže sexuální přenos,“ přeložila jsem si to.

Když jsem se jí zeptala, jestli její sexuální partner ví o tom, že on sám má genitální opar, Laura opáčila, že její přítel Ed, s kterým žije dva roky, jí řekl, že nic nemá. Ale pak v jeho skříňce našla ampulku s pilulkami a poznala, že je to ten samý lék, který předepsali i jí. Když jsem se jí na to vyptávala, tvářila se, jako že to je normální a ona s tím nic nenadělá. Řekla: „To je prostě Ed. Už jsem ho trochu poznala. Co můžu dělat?“

Tahle blazeovaná reakce naznačovala, že Laura je na sobecké a manipulativní chování zvyklá. Řekla, že ji ke mně poslali,

protože ani nejsilnější léky nedokázaly omezit neustálé výsevy ohnisek a její lékař se domnívá, že potřebuje psychiatrickou pomoc. Laura ale dala jasně najevo, že nemá zájem chodit na terapii. Chtěla se prostě jen zbavit oparu.

Vysvětlila jsem jí, že u některých lidí je hlavním spouštěčem ataky latentního viru stres. Řekla: „Já vím, co slovo *stres* znamená, ale nevím přesně, jaký je to pocit. Nemyslím, že bych něco takového měla. Prostě dělám, co je třeba, a jedu dál a kolem sebe mám samé pitomce.“ Prohlásila, že v životě ji toho moc netrápí, i když připustila, že ten opar jí otrásl jako nic jiného.

Nejdřív jsem se ji pokusila uklidnit tím, že jsem jí sdělila, že opar dostane každý šestý člověk mezi čtrnáctým a devětačtyřicátým rokem. Její odpověď zněla: „No a co? Všichni jsme v jedné špinavé bažině.“ Změnila jsem taktiku a řekla, že chápu, proč je rozčilená. Člověk, který ji údajně miluje, ji zradil. Navíc bylo zřejmé, že má bolesti – ve skutečnosti sotva vydržela sedět. Nejhorší na tom ale byla ta hanba; každému, s kým kdy spala, bude muset říct, že má genitální opar nebo je přenašečka.

S tím Laura souhlasila. Nejtěžší pro ni bylo to, že i když udělala všechno, co bylo v jejích silách, aby se pozvedla nad situaci své rodiny, válí se teď ve stejné špíně jako oni. „Je to jak pohyblivý písek,“ prohlásila. „Ať se sebevíc snažím z toho hnusu a slizu vylézt, pořád mě to vtahuje zpátky. Víím to; skoro jsem umřela, když jsem se o to pokoušela.“

Když jsem ji požádala, aby mi řekla něco o své rodině, opáčila, že se nehodlá pouštět do „vší té špíny“. Prohlásila, že je praktický člověk a chce zmírnit svůj stres, *ať už je to, co chce*, aby mohla zkrotit ten bolestivý opar. Měla v úmyslu přijít na toto jedno sezení, kde bych jí buď dala nějakou pilulku, nebo ji „vyléčila“ ze stresu. Byla jsem nucena jí sdělit, že stres nebo úzkost se někdy dají odstranit snadno, ale někdy také mohou být neústupné. Vysvětlila jsem jí, že bychom musely mít celou řadu sezení, aby se

dozvěděla, co stres vůbec je a jak ho prožívá, odhalila jeho zdroj, a pak našla způsoby, jak ho zmírnit. Je možné, řekla jsem jí, že její imunitní systém tak usilovně bojuje se stresem, že už mu nezbývají síly na boj s virem oparu.

„Nechce se mi věřit, že se do tohotohle musím pouštět. Připadám si, jak kdybych přišla na vytržení zubu a omylem mi s ním vytrhli celý mozek.“ Laura se tvářila zhnuseně, ale nakonec kapitulovala: „Dobře, no tak mě zapište ještě na jedno sezení.“

Je obtížné psychoterapií léčit pacienta, který není zaměřený psychologicky. Laura prostě jen chtěla vyléčit opar a v její představě byla terapie prostředkem, jak toho dosáhnout. Nechtěla mi ani poskytnout rodinnou anamnézu, protože si nemyslela, že by to bylo relevantní.

Toho prvního dne terapie se vyskytly dvě věci, s nimiž jsem nepočítala. Za prvé, jak je možné, že tahle žena neví, co je stres? A za druhé, četla jsem stovky případových studií, sledovala hromadu nahrávek terapií, účastnila se spousty odborných konferencí, a ani v jednom případě se nestalo, že by pacient odmítl poskytnout rodinnou anamnézu. Dokonce ani když jsem pracovala na nočních směnách v psychiatrickém ústavu, kde byli v zadních odděleních ubytované „ztracené“ duše. Nikdy jsem neslyšela, že by to některý z pacientů odmítl. I kdyby prohlašovali, jako jeden z nich, že jsou z Nazaretu a že jejich rodiče jsou Marie a Josef, přesto poskytl historii rodiny. A teď mi to odmítl můj úplně první pacient! Uvědomila jsem si, že se budu muset přizpůsobit Lauřinu podivnému stylu a pokračovat jejím vlastním tempem, jinak mi uteče. Pamatuji si, že jsem si do svých poznámek zapsala, že *můj první úkol je zainteresovat Lauru*.

Freud znal koncept zvaný přenos – pocity, které pacient začne mít vůči svému terapeutovi – a říkal, že jsou základním kamenem terapie. Protipřenos je naproti tomu to, co začne terapeut

cítit k pacientovi. Během desetiletí v soukromé praxi jsem zjistila, že jestliže svého pacienta nemáte rádi dostatečně upřímně a nijak horlivě mu nefandíte, tak to pacient vycítí a terapie začne váznout. Mezi pacientem a terapeutem existuje chemie, kterou nedokáže nuceně produkovat žádný z nich. Jiní terapeuti se mnou možná nebudou souhlasit, ale myslím, že jen klamou sami sebe.

V tom jsem měla štěstí. Laura mi byla sympatická hned od začátku. Její rázná chůze, empatická mluva a praktičnost mi připomínaly mě samotnou. Kromě zaměstnání, které jí zabíralo šedesát hodin týdně, chodila ještě po večerech na univerzitu a postupně se prokousávala jedním semestrem za druhým. Ve věku dvaceti šesti let se blížila k bakalářskému titulu v oblasti obchodu.

Na příští sezení Laura přinesla čtyři knihy o stresu, které se ježily žlutými nalepovacími papírky. Táhlá s sebou také dost velkou prezentační tabuli, na kterou nakreslila složitý barevný graf. Nahoru napsala „Stres????“ Pod tím bylo několik sloupců, první zvýrazněný červeně a označený „Jednání s pitomci“. V podkategoriích byl uveden výčet celé řady „pitomců“. Jedním z nich byl její šéf Clayton, další byl její přítel Ed, třetí byl její otec.

Laura mi řekla, že teď když si přečetla knížky o stresu, pokusila se najít jeho příčinu ve svém životě. Celý týden pracovala na tom grafu. Když jsem poznamenala, že do něho nezahrnula žádné ženy, pozorně se na něj zadívala a podotkla: „Zajímavý. To je fakt. Neznám žádné pitomé ženské. Myslím, že kdybych nějaké potkala, tak se jim prostě vyhnu nebo jim nedovolím, aby se mi dostaly pod kůži.“ Poukázala jsem na to, že se dostáváme blíž k tomu, abychom definovaly, co slovo *stres* znamená pro ni, a požádala jsem ji o nějaký příklad, čím se tito muži kvalifikovali do jejího seznamu. „Jsou to lidi, co se neřídí žádnýma pravidlami a vůbec se nestarají o to, aby věci fungovaly,“ opáčila Laura.

Řekla jsem, že bych ráda zrekonstruovala historii jejího života až k dnešnímu datu, zejména vzhledem k tomu, že na seznamu je její otec. Když to uslyšela, obrátila oči v sloup tak, že jí skoro zmizely v hlavě. Trvala jsem ale na svém a chtěla vědět, jaká je Lauřina nejživější vzpomínka na jejího otce. Okamžitě řekla, že je to chvíle, když spadla z klouzačky, to jí byly asi čtyři roky, a rozřízla si nohu o nějaký ostrý kus kovu. Její otec ji něžně zvedl do náruče a dopravil ji do nemocnice, kde jí nohu sešili. Když byli v čekárně, sestřička poznamenala, jakou to má Laura strašnou ránu a že je opravdu pašák, že nepláče. Její otec Lauru objal kolem ramen, přitiskl ji k sobě a řekl: „To je moje holka. Jsem na ni pyšný. Nikdy si nestěžuje a je silná jako kůň.“

Laura ten den obdržela silné poselství, takové, na které nikdy nezapomněla: projev lásky a náklonnosti, který závisí na tom, že je silná a nestěžuje si. Když jsem na tuto dvojznačnost poukázala, Laura odsekla: „Každý někoho miluje kvůli něčemu.“ Myšlenka nepodmíněné lásky – myšlenka, že vás rodiče milují bez ohledu na to, co uděláte – pro ni evidentně byla cizí koncept.

Když jsem se Laury zeptala na matku, řekla jen, že zemřela, když jí bylo osm. A když jsem se dotazovala, jaká byla, Laura pronesla jen dvě slova, která mi připadala trochu neobvyklá: „vzdálená“ a „Italka“. Nedokázala si na svou matku vybavit jedinou vzpomínku. Když jsem na ni chvíli naléhala, rozpomněla se jen na to, že když jí byly čtyři roky, její matka jí k Vánocům dala dětská kamínka pro panenky, a usmála se, když Laura otevřela dvířka.

Nebyla si ani jistá, jak její matka zemřela. Musela jsem navrhnout, aby to zkusila rozvést podrobněji. „Ráno byla v pohodě. Pak jsme se já, mladší bratr a sestra vrátili domů ze školy a doma nebyl oběd. To bylo divný. Otevřela jsem dveře do ložnice, a ona spala. Zatřásla jsem s ní a pak jsem ji obrátila. Pořád ještě vidím na její tváři otisk vzorku od žinylkové deky. Nevolo-

jsem tátovi, protože jsem nevěděla, kde pracuje. Řekla jsem bratrovi a sestře, aby se vrátili do školy, a pak jsem zavolala policii.“

Policie našla jejího otce a přivezla ho v policejním autě domů. „Mámě přikryli obličej přikrývkou, na které bylo razítko *Maje-tek Východní všeobecné torontské nemocnice*. Nevím, proč si zrovna tohle pamatuju,“ řekla. „Pak ji muži odnesli na nosítkách dolů ze schodů a mámina mrtvola zmizela.“

„Copak nebyla žádná pieta ani pohřeb?“

„Myslím, že ne. Můj táta šel ven a pak už byla tma, bylo dávno po večeři a nebylo hotový žádný jídlo.“ Laura si uvědomila, že večeře bude zřejmě jejím úkolem, a že také bude muset sdělit mladším sourozencům, že jejich matka zemřela. Když to řekla své šestileté sestře, ta plakala, ale její pětiletý bratr žádnou reakci neprojevil, jen se zeptal, jestli teď jejich máma bude Laura.

Rodina Lauřiny matky nepřišla na pohřeb, ani dětem nepomohla. „Moje máma o tom nikdy nemluvila, ale já jsem si z tátových sarkastických poznámek dala dohromady, že se jí prakticky zřekli,“ vysvětlila Laura. Řekla, že to byli „praví Italoové – víte, ten typ, co se potlouká po Malé Itálii (čtvrť v Torontu, pozn. překl.) v černých hábitech a po většinu svého života pro někoho truchlí. Moje matka byla jediná holka v rodině s pěti kluky, a jakmile jí bylo deset, už ji nepouštěli z domu. Musela zůstat doma a vařit a uklízet. Mohla chodit s matkou nakupovat, ale nikdy nesměla vyjít sama. Jeden z bratrů s ní každý den musel chodit do školy a ze školy.“

Navzdory takto přísné výchově Lauřina matka nějak dokázala v šestnácti letech otěhotnět. Lauřin otec, Kanadán skotského původu, byl podle oné italské rodiny mladý chuligán, který ji do jiného stavu přivedl, když mu bylo sedmnáct. Její bratři ho za to zbili na kaši a řekli, že ho zabijou, jestli si ji nevezme. Po svatbě ji už nikdo z její rodiny neviděl.

Laura se narodila pět měsíců po svatbě, její sestra o dvanáct měsíců později a její bratr rok poté. Když jsem se Laury zeptala, jestli vůbec někdy byla v Malé Itálii navštívit prarodiče, řekla, že ji nezajímají.

Uvažovala jsem, jestli snad Lauřina matka netrpěla klinickou depresí a nebyla proto emocionálně nepřístupná. Která žena by nebyla deprimovaná, neřkuli traumatizovaná, kdyby měla takové přísné dětství, jemuž dominují násilní muži, a pak si musela vzít člověka, který si ji vlastně vzít nechtěl? Který byl sám nedostatečný, dost možná emocionálně a fyzicky abuzivní, a který ji odmítal a ignoroval? Její rodiče ji zavrhlí, nikdy jí neodpustili, že je zhanobila. Neměla nikoho, na koho by se mohla obrátit. Když jsem se ale Laury dál vyptávala na smrt její matky, protože jsem měla podezření, že šlo o sebevraždu, řekla, že nemá tušení, co se stalo. Pokud ví, tak pitva provedena nebyla.

Je to neuvěřitelné, ale za celé ty čtyři roky terapie jedinou vzpomínkou Laury na její matku nadále zůstávalo to, jak od ní dostala kamínka pro panenky. Během té doby jsem zkoušela všechno možné – nutila Lauru k volným asociacím, přiměla ji psát deník o její matce, dokonce ji donutila jít navštívit její hrob – ale v její paměti pořád zůstávalo prázdko.

Na následujícím sezení jsme se vrátili k Lauřinu otci. Řekla mi, že byl obchodník s auty, ale o tuhle práci přišel, když byla malá. Vždycky tu byly nějaké problémy s alkoholem, hazardní hry a „nedorozumění“. Navzdory tomu, že její otec byl hezký modrooký blondák, docela chytrý a charismatický, začalo to s ním jít z kopce.

Rok poté, co jejich matka zemřela, otec přestěhoval rodinu do Bobcaygeonu, oblasti severovýchodně od Toronta. Laura měla dojem, že se chtěl vyhnout mužům z Toronta, kteří po něm šli, ale nebyla si jistá. Aby vydělal peníze, otevřel si pojízdnou prodejnu

s hranolky a obsluhoval v ní místní chataře, kteří tam trávili léto. Její sestra a bratr si hráli na parkovišti a Laura otvírala chlazené nápoje a servírovala hranolky. Otec jí říkal „moje pravá ruka“. Bydleli v malé chatě mimo město. Ta patřila rodině, která vlastnila celou řadu skromných srubů, rozptýlených na osamělých místech v lesích na jejím pozemku.

Lauřini sourozenci tu v září začali chodit do školy, když bylo Lauře devět. Obchod s hranolky skončil, když odjeli letní hosté. Koupili si do chaty malý přímotop a choulili se kolem něj. Laura se rozpomněla, že se jednou u jejich dveří objevili dva muži a požadovali peníze za pojízdnou prodejnu, ale její otec se schoval v koupelně. Bylo na Lauře, aby se jich zbavila.

Jednoho dne koncem listopadu řekl její otec, že zajede do města pro cigarety. Už se nevrátil. Děti neměly žádné jídlo a měly v chatě jen dvě sady oblečení. Laura neprojevovala žádný strach ani hněv, vlastně vůbec žádnou emoci, když mi tohle vyprávěla.

Nechtěla nikomu říct, že jsou opuštění, ze strachu, že by je umístili do pěstounské péče, a tak se prostě dál snažila držet každodenní rutiny. Sruby, hluboko v lesích kolem jezer, patřily rodině, která měla tři děti. Jejich matka Glenda byla k Lauře milá, když si přišla hrát s jejich dcerkou Kathy. Otec Ron byl tichý muž, který jezdil na ryby a často vzal spolu se svým synem s sebou i Craiga, šestiletého Lauřina bratra.

Tracy, Lauřina mladší sestra, „pořád fňukala“, jak Laura dost nakvašeně prohlásila. Tracy chtěla jít do domu Glendy a Rona, říct, že někdo unesl jejich tátu, a zeptat se, jestli by nemohli bydlet s nimi.

Laura na rozdíl od svých sourozenců věděla, že je jejich otec opustil. „Zatlačili ho do kouta, protože dlužil peníze a bůhví, co ještě,“ řekla. Když děti po matčině smrti někdy zlobily, otec jim pohrozil, že je dá do sirotčince, a Laura si uvědomila, že to ne-

byla planá hrozba. Jediné, co věděla, bylo, že se o všechny musí nějak postarat. Když jsem se jí zeptala, jak se cítila, když zjistila, že je otec opustil, podívala se na mě, jako kdybych byla zbytečně melodramatická. „Nebyli jsme doslova *opuštění*. Táta věděl, že jsem tam já, abych se o všechno postarala.“

„Bylo vám devět let, byli jste bez peněz a sami v lese. Jak byste to nazvala jinak?“ namítla jsem.

„Technicky vzato to asi opuštění bylo, ale táta se musel dostat pryč z Bobcaygeonu. Nechtěl nás opustit, ale neměl na vybranou.“

V tom okamžiku jsem si uvědomila, jak je Laura pořád vázaná na svého otce a jak urputně brání sama sebe před jakýmkoli pocity ztráty. Vytváření vazeb je univerzální tendence lidí i zvířat – vyhledávat blízkost rodičů a cítit se v bezpečí, když je blízká osoba přítomná. Laura si nepamatovala, že by v té době měla nějaké „pocity“; jediné, co měla, byly „plány“. Jinými slovy, dovolila, aby u ní převládl instinkt přežití. Koneckonců musela nějak nakrmit a ošatit dvě malé děti a přečkat s nimi kanadskou zimu v divočině. Moje neustálé vyptávání se na její pocity pořád znevažovala; víc než jednou naznačila, že pocity jsou luxus pro lidi, kteří žijí pohodlný život a nemusí, jak to vyjádřila, „používat zdravý rozum“.

S tím, co Laura říkala o plánech versus pocitech, jsem se dokázala ztotožnit. Když jsem sama v životě zažívala pořádnou porci smůly, neměla jsem čas prozkoumávat své pocity; měla jsem čas jenom jednat. Vyrostla jsem v dobře situované rodině, ale když jsem byla v pubertě, můj nesmírně citlivý otec, který měl svůj vlastní podnik, se začal projevovat jako duševně nemocný. Zjistili jsme, že má neoperovatelný mozkový nádor. Když jsem volala jeho účetnímu, prozradil mi, že můj otec už přišel o všechny své peníze. Musela jsem zůstat ve škole a najít si další dvě zaměstnání, abych pomohla uživit rodinu. Stejně jako Laura ani já